

at pege paa i Gaar, at Stillingen ikke er anderledes nu, end den hidtil har været. Jeg tror, min Stemme er stærk nok til, at den højtærede Indenrigsminister kan høre den. Den blev lidt medtaget i Gaar under den Protest, jeg deltog i for at faa fjernet dette Ministerium, som fører en Politik, der tager Brødet ud af de fattiges Mund; thi det er det, Sagen drejer sig om, og det var det, jeg søgte at paavise under den Behandling, der fandt Sted i Gaar, da mit Parti stillede et Ændringsforslag om endnu et Aar at fortsætte med en Refusion til Kommunerne paa $\frac{1}{3}$, netop ud fra den Opfattelse, at Stillingen er ikke normal, at Arbejdsløsheden er større end normalt, til Trods for, at den højtærede Indenrigsminister i sit Cirkulære paa Papiret fastslaar noget andet. Livet, som det leves, fortæller alle, som kender noget til Arbejdsforholdene i denne By, at heldigvis er en Arbejdsledighed op til nogle og tyve Procent ikke normale Arbejdsforhold her i Landet. Ud fra denne Betragtning har Socialdemokratiet i Gaar ved anden Behandling stillet sit Ændringsforslag, for at man gennem Hjælpekasserne kunde mildne de ulykkelige Kaar, som Arbejdsforholdene og de dermed sideløbende Forhold vil bevirke i Arbejderklassen. Jeg beklager i allerhøjeste Grad paa den store fattige Befolknings Vegne og paa mit Partis Vegne, at den højtærede Minister saa overlegent afviser disse Forhold. Jeg beklager, at der ikke i den danske Rigsdag er saa megen Menneskelighed tilbage, at man kan se, at det er samfundsnyttigt og samfundsklogt at raade Bod paa noget af denne Ulykke, før der følger større Ulykker efter.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlems Stemme bærer jo tydeligt Vidnesbyrd om de Anstrengelser, han i Gaar har gjort sig, og som han i Dag henledte Opmærksomheden paa, og jeg maa meget beklage, at jeg paa Grund af Bortrejse i Gaar ikke havde Lejlighed til at overvære denne Akt, saa lidt som jeg havde Lejlighed til at overvære anden Behandling af denne Sag i det høje Ting. Men dette gør det paa ingen mulig Maade fornødent for det ærede Medlem at repetere Begivenhederne fra i Gaar eller sine Udtalelser ved anden Behandling. Selv om jeg ikke har hørt, hvad det ærede Medlem præsterede, nærer jeg dog ingen Tvivl om hverken Aanden eller Ordene, som er mig særdeles vel bekendte, og jeg tør ikke gøre mig noget som helst Haab om, at det Tidspunkt nogen Sinde skulde

være inde, da det ærede Medlem vil formene, at man kunde nøjes med atkræve, hvad man kan vente at faa ydet. Det er jo bl. a. det ærede Medlems Opgave stadig at stille større Krav, end Statskassen og de kommunale Kasser er i Stand til opfyldte. Det er selvfølgelig ogsaa det, det ærede Medlem har gjort i Gaar, ligesom det er det, han gør i Dag, naar han vedvarende kræver, at Staten skal refundere en Trediedel af det Beløb, der anvendes til Hjælpekasserne, uanset hvor stort dette maatte blive. Jeg synes, det var meget bedre, om det ærede Medlem holdt sig til den Sag, som foreligger, og det er den ganske simple, at der i Krigsaarene ingen Sinde af Hjælpekasserne er anvendt et Beløb, der har oversteget 3 Mill. Kr., naar lige undtages Aaret 1921—22, da Udgifterne som tidt nævnt her i Tinget gik op til henimod en halv Snes Millioner. Det ærede Medlem har ingen som helst Ret til at kræve, at dette Aar, som i allerhøjeste Grad har været særpræget paa dette Omraade, skal give Normalen, og at man derudfra skal fortsætte den Praksis, som er blevet indført i det nævnte Aar. Det ærede Medlem vil af gode Grunde ikke kunne bestride, at det, som her ydes, falder nøje i Traad med, hvad der fra Hjælpekassernes Side er krævet gennem alle de Aar, da Maksimumsgrænsen har været slettet — det sidste undtaget. Derfor synes jeg, at det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) maatte kunne slutte sig til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Veistrup) i Erkendelsen af, at her foreligger et ganske væsentligt Fremskridt. Jeg føler mig overbevist om, at det er fuldt ud forsvarligt at anbefale det høje Ting at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, og denne Anbefaling skal jeg derfor tillade mig at gentage.

C. F. Sørensen: Fremskridtet i det foreliggende Forslag er ikke underkendt fra vor Side. Baade her og i det høje Folketing er det sagt, at vi godkender Fremskridtet, men Forholdene er saaledes, at det ikke er tilstrækkeligt. Det nytter jo ikke, at man henholder sig til Skalaer og Teorier, hvor rigtige disse end kan være, naar der staar sultende Mennesker paa Gaden og venter paa det daglige Brød. Det, vi maa bøje os for, er de Krav, som Samfundet har Ret til at stille, og ikke Skalaer og Teorier, som den højtærede Minister saa stærkt hænger sig i.

Den højtærede Indenrigsminister gentog en Urigtighed, som jeg før har tilbage-